

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 1/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 27. januára 2010 predbežne prerokoval návrh Krajského súdu v Bratislave, zastúpeného sudkyňou JUDr. K. J., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov o súlade § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2005 a § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného od 1. apríla 2005 s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Návrh Krajského súdu v Bratislave **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 6. augusta 2009 doručený návrh Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „navrhovateľ“),

zastúpeného sudkyňou JUDr. K. J., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o súlade § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2005 (ďalej len „zákon č. 94/1963 Zb.“) a § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného od 1. apríla 2005 (ďalej len „zákon č. 36/2005 Z. z.“) s čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Vo svojom návrhu navrhovateľ uvádza, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 235/2006 sa žalobca Mgr. L. Š. (ďalej len „žalobca“) žalobou podanou 16. novembra 2006 domáhal určenia, že nie je biologickým otcom maloletej A. Š. (ďalej len „maloletá“). Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 235/2006-50 z 28. apríla 2009 (ďalej len „rozsudok z 28. apríla 2009“) zamietol žalobu žalobcu a zároveň ho zaviazal na úhradu trov konania žalovanej. Žalobca podal proti rozsudku okresného súdu z 28. apríla 2009 odvolanie, v ktorom uviedol, že nie je otcom maloletej a o tejto skutočnosti sa dozvedel až v januári roku 2006, zo znaleckého posudku o určení otcovstva pomocou testu analýzy DNA, a preto podal svoju žalobu o zapretie otcovstva až v roku 2006 aj napriek tomu, že mu podľa platných právnych predpisov už uplynula lehota na podanie žaloby o zapretie otcovstva. Vo svojej žalobe poukázal na to, že *„ustanovenia slovenskej právnej úpravy zapretia otcovstva sú v rozpore s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná podľa čl. 154c Ústavy SR. Právna úprava zapretia otcovstva SR nevyhovuje týmto dokumentom a ak otcovstvo uznané len na základe právnej domnienky nezodpovedá faktickému biologickému stavu, ide o vážny zásah do života jednotlivca. Právna úprava SR nie je v súlade so zárukami práva na rešpektovanie súkromného a osobného života. Podľa judikatúry ESĽP je práve určenie právneho vzťahu medzi otcom a dieťaťom závažným zásahom do súkromného života otca podľa čl. 8 Dohovoru. V rozsudku poukázal aj na*

konkrétne rozsudky ESLP, a to na rozsudok vo veci Shofman proti Rusku z 24. 11. 2005, vo veci Paulík proti SR z 10. 10. 2006 a Niemietz proti Nemecku zo 16. 12. 1992.“.

Krajský súd dospel k záveru, že „pre rozhodnutie vo veci samej je potrebné ako prejudiciálnu otázku vyriešiť súlad citovaných zákonných ustanovení s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s Ústavou SR, preto konanie vo veci podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. prerušil a podáva tento návrh.

k § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963, ktorý bol účinný do 31. 3. 2005:

Podľa tohto ustanovenia môže manžel matky do šiestich mesiacov odo dňa, kedy sa dozvedel, že sa jeho manželke narodilo dieťa, zaprieť na súde, že je jeho otcom.

Žalovaná v 2. rade A. Š. sa narodila dňa 5. 3. 1992 počas trvania manželstva žalobcu a žalovanej v 1. rade a za účinnosti zákona č. 94/1963. Na právo žalobcu zaprieť otcovstvo sa vzťahoval právny stav podľa zákona č. 94/1963 Z. z. v zmysle § 114 zák. č. 36/2005 Z. z., ktorý zrušil zákon č. 94/1963 Z. z. s účinnosťou od 1. 4. 2005. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že jeho právo na podanie návrhu na zapretie otcovstva na súde bolo prekludované, pretože lehota na jeho uplatnenie uplynula dňa 5. 9. 1992 a žalobca podal návrh až 16. 11. 2006. Podľa § 62 ods. 1 zák. č. 94/1963 Z. z. mohol podať návrh na zapretie otcovstva aj po uplynutí lehoty podľa § 57 ods. 1 tohto zákona generálny prokurátor za splnenia podmienky, že to vyžadoval záujem spoločnosti. Toto ustanovenie predpokladalo len možnosť danú generálnemu prokurátorovi a jej uplatnenie záviselo od jeho úvahy, avšak nezakladalo právny nárok, ktorého by sa mohla dotknutá osoba domáhať. Navyše platná právna úprava Občianskeho súdneho poriadku a zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z., s účinnosťou od 1. 4. 2005 už generálnemu prokurátorovi podanie takéhoto návrhu neumožňujú.

k § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zák. č. 36/2005, v znení platnom od 1. 4. 2005:

Podľa § 86 ods. 1 manžel môže do troch rokov odo dňa, keď sa dozvie, že sa jeho manželke narodilo dieťa zaprieť na súde, že je jeho otcom.

Podľa § 96 ods. 1 ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva, môže súd na návrh dieťaťa rozhodnúť

o prípustnosti zapretia otcovstva. V tomto konaní musí byť maloleté dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom.

Žalobca podal žalobu na zapretie otcovstva na súd dňa 16. 11. 2006, za účinnosti nového zákona o rodine č. 36/2005, avšak v zmysle prechodného ustanovenia § 114 sa na vznik jeho právneho vzťahu k A. Š. a na práva a povinnosti z neho vzniknuté vzťahuje doterajší zákon č. 94/1963 Z. z. Žalobca sa o skutočnosti, že nie je biologickým otcom A. Š. mal dozvedieť v prvej polovici roka 2006, kedy sa už podľa zákona č. 94/1963 nemohol domáhať, aby návrh na zapretie otcovstva podal generálny prokurátor. Nový zákon o rodine mu neumožňuje žiadnym právnym prostriedkom domáhať sa zapretia otcovstva.“

Vzhľadom na uvedené krajský súd navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že:

„· ustanovenie § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Z. z., zákona o rodine, účinného do 31. 3. 2005,

· ustanovenie § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z., zákona o rodine, účinného od 1. 4. 2005, nie sú v súlade s čl. 6 bod 1. a čl. 8 bod 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je Slovenská republika viazaná podľa čl. 154c Ústavy SR.“

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až písm. f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

Z citovaného čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy vyplýva, že je v právomoci ústavného súdu preskúmavať súlad zákonov s ústavou. Okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov v nadväznosti na čl. 130 ods. 1 ústavy ustanovuje § 18 ods. 1 písm. a) až f) a § 19 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že návrh v zastúpení krajského súdu podala sudkyňa JUDr. K. J. v spojení so svojou rozhodovacou činnosťou vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 14 Co 449/2008 (okresným súdom pod sp. zn. 11 C 235/2006, pozn.), návrh teda podala oprávnená osoba, pričom v súlade s § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety Občianskeho súdneho poriadku bolo uvedené konanie uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 449/2008-75 z 19. mája 2009 prerušené. Predmetné uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 27. mája 2009.

Navrhovateľ vo svojom návrhu označil § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb., ako aj § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. za nesúladne s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru.

Zákon č. 94/1963 Zb. bol zrušený § 120 zákona č. 36/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. apríla 2005.

V danom prípade sa teda navrhovateľ vo svojom návrhu domáha preskúmania ustanovenia § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb., ktorý bol zrušený § 120 zákona

č. 36/2005 Z. z. Súčasne však zákon č. 36/2005 Z. z. vo svojom § 114 umožňuje v prípade právnych vzťahov vzniknutých pred 1. aprílom 2005 pri posúdení ich vzniku, ako aj pri posúdení práv a povinností z nich vzniknutých použitie, resp. aplikáciu ustanovení už zrušeného zákona č. 94/1963 Zb.

Doterajšia judikatúra ústavného súdu v súvislosti so zistením, že v čase doručenia návrhu navrhovateľa ústavnému súdu už napadnutý právny predpis nebol súčasťou platného právneho poriadku, t. j. bol zrušený a stratil platnosť aj účinnosť, zdôrazňovala, že v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 os. 1 ústavy je v zásade ústavný súd oprávnený posudzovať len súlad platných právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení s právnymi predpismi vyššej právnej sily. Tento záver bol nepriamo odvodený zo znenia § 41a ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak preskúmané právne predpisy stratia platnosť pred vyhlásením nálezu ústavného súdu, konanie zastaví. Ústavný súd preto pri svojej doterajšej rozhodovacej činnosti v konaniach podľa § 130 ods. 1 písm. d) ústavy iniciovaných všeobecným súdom, v ktorých bol namietaný nesúlad neplatných právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení s právnymi predpismi vyššej právnej sily, postupoval tak, že ich svojím uznesením zastavil (napr. PL. ÚS 16/02 z 20. mája 2002, PL. ÚS 13/08 z 9. apríla 2008, PL. ÚS 23/08 z 15. októbra 2008, PL. ÚS 4/09 z 25. februára 2009).

Väčšina pléna ústavného súdu považuje uvedenú doterajšiu judikatúru ústavného súdu za prekonanú a prikláňa sa v takýchto veciach k dôslednejšiemu uplatňovaniu zásady materiálnej ochrany ústavnosti z dôvodov, ktoré už v rámci judikatúry ústavného súdu boli uvedené predovšetkým v rámci odlišných stanovísk sudcov (napr. k veci sp. zn. PL. ÚS 13/08).

Oprávnenie všeobecného súdu iniciovať kvalifikovaným, t. j. právne relevantným spôsobom konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom má ústavný základ. Opiera sa v prvom rade o čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy, podľa ktorého ústavný súd začne konanie, ak podá návrh súd. Toto ustanovenie ústavy treba ale vykladať a uplatňovať v bezprostrednom spojení s čl. 144 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prerokovanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Citované ustanovenie ústavy jednak konkretizuje čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy v tom smere, že súdy majú oprávnenie podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom (aj) v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, t. j. v konaní o súlade právnych predpisov, ale zároveň a predovšetkým vyjadruje účel, pre ktorý bolo všeobecným súdom ústavodarcom zverené oprávnenie kvalifikovaným spôsobom iniciovať tento typ konania pred ústavným súdom, ktorý (zjednodušene) spočíva v tom, aby v systéme špecializovaného a koncentrovaného typu kontroly ústavnosti, z ktorého vychádza aj ústava, o súlade právnych predpisov nižšieho stupňa právnej sily s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily, osobitne ústavou a ústavnými zákonmi, mohol rozhodovať v zásade vždy len nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, t. j. ústavný súd (čl. 124 ústavy). Táto ústavná konštrukcia je vyjadrením vnútornej delby moci (práce) vo sfére súdnej moci založenej na výhradnom oprávnení ústavného súdu rozhodovať o ústavnosti, prípadne zákonnosti právnych predpisov, ktoré by malo zároveň garantovať jednotnosť judikatúry v tejto oblasti.

Oprávnenie všeobecných súdov podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov treba odlišovať od analogického oprávnenia iných subjektov (napr. skupiny najmenej pätiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, vlády Slovenskej republiky, generálneho prokurátora Slovenskej republiky) vzhľadom na jeho ústavný základ vyjadrený v citovanom čl. 144 ods. 2 ústavy. Tento právny záver je premietnutý aj do § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, ktorý oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podmieňuje požiadavkou, aby všeobecný súd podal návrh na začatie konania „v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou“. Z čl. 144 ods. 2 ústavy a § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde možno vyvodit' príkaz pre ústavný súd, aby pri predbežnom prerokovaní

návrhu všeobecného súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde preskúmal, či tento súvisí s rozhodovacou činnosťou súdu.

Vzhľadom na uvedené odlišnosti sa kontrola ústavnosti právnych predpisov iniciovaná všeobecnými súdmi v súvislosti s ich rozhodovacou činnosťou nie zriedka aj v systéme špecializovanej a koncentrovanej formy súdnej kontroly ústavnosti (aj keď možno nie celkom výstižne) v ústavnej teórii označuje ako konkrétna kontrola ústavnosti, keďže súvisí s rozhodovaním všeobecného súdu o konkrétnej veci.

Po prijatí návrhu všeobecného súdu na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom už nelíši od konania o návrhoch podaných inými oprávnenými subjektmi; v oboch prípadoch ide vo svojej podstate o abstraktnú formu kontroly ústavnosti, prípadne zákonnosti právnych predpisov, pričom v oboch prípadoch je právoplatné rozhodnutie ústavného súdu v týchto veciach všeobecne záväzné (čl. 125 ods. 6 ústavy). Napriek tomu ústava prostredníctvom druhej vety čl. 144 ods. 2 zvyrazňuje právne účinky takéhoto rozhodnutia vydaného v konaní iniciovanom všeobecným súdom v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou pre tento súd, keď uvádza: „Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.“

Opierajúc sa o uvedené treba zdôrazniť, že oprávnenie všeobecného súdu iniciovať konanie o súlade právnych predpisov má ústavný základ vyjadrený v čl. 144 ods. 2 ústavy, ktorý nie je podmienený platnosťou dotknutého právneho predpisu, jeho častí alebo jeho jednotlivého ustanovenia, ale jeho súvislosťou s prerokúvanou vecou (rozhodovacou činnosťou). Za týchto okolností možno zo zásady ústavne súladného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) vyvodiť záver, že v prípadoch, ak má všeobecný súd prerokúvanú vec rozhodnúť podľa právneho predpisu, jeho častí alebo jednotlivého ustanovenia, ktorý(é) už bol(o) zrušený(é), ale je v dôsledku prechodných ustanovení tohto alebo iného právneho predpisu uplatniteľný(é) pre rozhodnutie v konkrétnej veci, sa § 41a ods. 4 zákona o ústavnom súde o zastavení konania pred ústavným súdom, ktoré má len právnu silu zákona, nepoužije. Zastavenie konania v takýchto prípadoch podľa názoru väčšiny pléna totiž nielen popiera

zmysel a účel konania o súlade právnych predpisov iniciovaného všeobecnými súdmi v súvislosti s ich rozhodovacou činnosťou podľa čl. 144 ods. 2 ústavy, ale je aj v rozpore s koncepciou špecializovaného a koncentrovaného typu kontroly ústavnosti právnych predpisov, z ktorého vychádza ústava, a je tiež výrazom neprimeraného príklonu k formalistickému chápaniu ochrany ústavnosti.

Aplikujúc uvedené právne názory na konanie o návrhu krajského súdu ústavný súd dospel k názoru, že je potrebné namietané ustanovenie § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb., ktoré bolo zrušené § 120 zákona č. 36/2005 Z. z. v období po jeho zrušení, posudzovať v spojení s prechodnými ustanoveniami tohto zákona (predovšetkým § 114 zákona č. 36/2005 Z. z.) tak, že aj § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. sa s účinnosťou od 19. januára 2005 v určitých prípadoch stal súčasťou tohto zákona.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa v časti namietaného nesúladu § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb. s označenými ustanoveniami dohovoru je potrebné prijať na ďalšie konanie, pretože v opačnom prípade bude krajský súd musieť v predmetnej veci sám ako predbežnú otázku vyriešiť ústavnosť namietaného ustanovenia zákona č. 94/1963 Zb., a až na tomto základe rozhodnúť predmetnú vec. To sa prieči zmyslu a účelu ústavných noriem upravujúcich vnútornú del'bu moci (práce) vo sfére súdnej moci medzi ústavný súd a všeobecné súdy a už spomenutej ústavnej koncepcii špecializovaného a koncentrovaného typu kontroly ústavnosti právnych predpisov.

Ústavný súd preskúmal podmienky prijateľnosti návrhu navrhovateľa aj v časti namietajúcej nesúlad ustanovení § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. Aj keď právna úprava zapretia otcovstva obsiahnutá v zákone č. 36/2005 Z. z. nemôže byť vzhľadom na § 114 tohto zákona, v danom prípade krajským súdom, priamo aplikovaná, ide o právnu úpravu, ktorá je založená na identických princípoch ako predchádzajúca právna úprava zapretia otcovstva podľa zákona č. 94/1963 Zb. Odlišnosť uvedených právnych úprav spočíva len v rozdielnom stanovení dĺžky lehoty poskytnutej v nich manželovi matky dieťaťa na zapretie otcovstva. Uvedená odlišnosť právnych úprav však vo vzťahu k podstate tejto veci, ktorou je posúdenie konformnosti ustanovení o zapretí otcovstva s obsahom čl. 6

ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru (predovšetkým vo vzťahu k otázke nemožnosti zaprieť otcovstvo manželom matky po uplynutí lehoty stanovenej v právnej úprave plynúcej od narodenia dieťaťa), nie je dôležitá.

S prihliadnutím na identické princípy, na ktorých je založená právna úprava v oboch napadnutých právnych predpisoch a na účel ustanovenia § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, aj vzhľadom na potrebu zabezpečenia ústavne konformného výkladu uvedeného právneho predpisu, preto ústavný súd návrh navrhovateľa týkajúci sa namietaného nesúladu § 57 ods. 1 zákona č. 94/1963 Zb., ako aj nesúladu § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru po zistení, že spĺňa predpísané náležitosti návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde, prijal na ďalšie konanie.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2010